

Ouders moeten aandringen op maatwerk

FEMKE (11) IS EEN MOOI MEISJE met een onbevangen blik in de ogen. Spontaan, creatief, fantasievol en eigenzinnig. Je ziet niets aan haar dat op een beperking zou kunnen duiden. 'En juist daar wringt de schoen', zegt haar moeder Barbara van Veenendaal (33). 'Kinderen en volwassenen met een onzichtbare handicap worden over het hoofd gezien.'

Ze wonen in Landgraaf. Femke gaat naar een school voor speciaal onderwijs in Heerlen. Ze is autistisch met een zware indicatie. Daarom wordt ze elke dag opgehaald. Femke kan niet in haar eentje met het openbaar vervoer reizen. Daar zou ze van in verwar-ring raken. Elke verandering in het vaste dagelijkse ritme brengt haar meteen uit het evenwicht. Op school heeft ze het naar haar zin. De strakke structuur houdt haar in de pas.

De schrik sloeg Barbara van Veenendaal om het hart toen het gemeentebestuur van Landgraaf, nota bene daartoe gedwongen door een amendement van de PvdA, besloot te snijden in het leerlingenvervoer. Vanwege een pittige kostenoverschrijding moest de regeling worden versoerd. Wethouder Harry Erkens van Gezamenlijke Burger Belangen was erin geslaagd om zijn aanvankelijke voorstel draaglijker te maken. Dat gebeurde op aandringen van verontruste ouders en de gemeenteraad. Tot verbijstering van de politiek in Landgraaf en ook die van de wethouder torpedeerde coalitie-partner PvdA echter die versoepeling. Een meerderheid van de raad stemde ermee in en Barbara van Veenendaal zag de bui al hangen.

Het gezin van Barbara en haar man Sarino zat klem. Barbara was van de ene op de andere dag haar baan kwijtgeraakt, maar kon lastig naar nieuw emplooi vinden omdat ze voortaan zelf Femke naar school moest brengen. Ook Femkes broertje Fabrice (6), dat dichterbij huis op een school voor moeilijk lerende kinderen zit, had altijd gebruik kunnen maken van het leerlingenvervoer. Aan die voorziening kwam eveneens een einde.

Onzichtbare handicaps worden over het hoofd gezien

Alle tegenslag maakte Barbara strijdbaar.

'Het wakkerde de vechtlust in mij aan. Ik wil niets liever dan deelnemen aan de maatschappij, ook omdat ik altijd voor een belangrijk deel van ons inkomen had gezorgd. Sarino zit in de Wajong. Dus ik moest wat, want alleen van zijn uitkering kunnen wij niet rondkomen. Zonder busjes voor Femke en Fabrice was ik kansloos op de arbeidsmarkt.'

Barbara, die werkzaam was geweest als kinderfotograaf in een warenhuis, nam contact op met de SP. Ze stuurde per e-mail een noodkreet aan afdelingsvoorzitter Irma Koopman en vond meteen een luisterend oor. Ook Ben Rewinkel, preses van de SP-raadsfractie (en maatschappelijk werker in de gezondheidszorg) kwam op visite.

'Irma en Ben hebben mij op het juiste spoor gezet. Zij wezen mij op de mogelijkheid van maatwerk in het leerlingenvervoer en adviseerden om een brief te schrijven naar de wethouder en de gemeenteraad.'

Ze snapt achteraf nog steeds niet dat ambtenaren van de gemeente Landgraaf niet verder gingen dan een botte afwijzing en verzuimden haar te attenderen op potentiële uitzonderingen op de regel. Ze kreeg niet zonder slag of stoot gelijk en moest de Wmo-arts overtuigen van de ernst van de beperking van Femke. Uiteindelijk gaf een hernieuwde diagnose door een kinderpsychiater de doorslag. Femke mag de rest van het schooljaar met het busje naar de zes kilometer verderop gelegen school. De school van broertje Fabrice daarentegen bevindt zich binnen een straal van drie kilometer van de ouderlijke woning, zijn vervoer moeten de ouders zelf regelen. Vader Sarino brengt en haalt het kereltje nu. Verder reiken zijn mogelijkheden niet. Moeder Barbara onderneemt pogingen om zelfstandig als kinderfotograaf aan de slag te gaan. Ze mag ruimte in een leegstaand winkelpand in buurgemeente Heerlen gebruiken en hoeft pas huur te betalen als ze omzet maakt. Zolang Barbara nog geen inkomen heeft als zzp'er valt het gezin onder de bewindvoering door GGN Zuid-Limburg. 'Ons leven was ingericht op mijn salaris en de uitkering van mijn echtgenoot. Ik ben inmiddels door mijn WW-periode heen en heb nergens recht op. Ik zal en wil zelf mijn geld verdienen, maar tot die tijd kunnen wij onze lasten

niet zelf dragen. Dat is een hele vervelende toestand, maar de opluchting over het vervoer van Femke overheerst, al zal ik volgend jaar opnieuw een aanvraag moeten indienen. Ik ga er maar vanuit dat dat lukt.'

Dit treft veel meer ouders

Barbara realiseert zich dat er meer ouders in Landgraaf zijn die worstelen met de gevolgen van de bezuiniging op het leerlingenvervoer. 'Ik hoop dat zij net als ik het hoofd niet laten hangen en hulp zoeken. Lang niet iedereen is in staat om alle juiste loketten te vinden. Ik ben geholpen door de SP, de enige partij in Landgraaf die echt oog heeft voor de problemen van mensen en direct in actie komt als dat nodig is.'

Irma Koopman, overigens op de kandidatenlijst voor de komende gemeenteraadsverkiezing op nummer 3 geplaatst (Ben Rewinkel is lijsttrekker in Landgraaf), heeft signalen van andere verontruste ouders opgevangen. 'Ik kan alleen maar benadrukken dat zij er goed aan doen om bezwaar aan te tekenen bij de gemeente, als zij de dupe zijn van het versoerde leerlingenvervoer. Dat uitgerekend de PvdA, die de mond vol heeft over de participatiemaatschappij, voorstelde om fors te bezuinigen, is zuur. Die partij zou toch net als de SP moeten pleiten voor een ruimer armoedebeleid. Ik ben blij dat in elk geval Barbara even vooruit kan. Ik hoop uit de grond van mijn hart dat het haar lukt iets op te bouwen als fotograaf. En Femke, ja, dat is een slim meisje dat graag naar school gaat en heel leergierig is.'

In Heerlen wordt trouwens ook gesneden in het budget voor het leerlingenvervoer. Daar ziet SP-wethouder Riet de Wit zich genoodzaakt een overschrijding van drie tot vier ton weg te werken. De aangepaste regeling gaat op 1 januari in en betreft het voortgezet speciaal onderwijs. Alleen als dat praktisch mogelijk is, moeten leerlingen, al dan niet met begeleiding, zelfstandig op school zien te komen. 'Maar,' zegt Irma Koopman, 'Heerlen is een SP-gemeente, ze houden er rekening met de persoonlijke omstandigheden en mogelijkheden van de inwoners.' Ben Rewinkel kan maar één manier bedenken om Landgraaf een socialer gezicht te geven: 'Stem op de SP, anders verandert er nooit iets wezenlijks. Wij gaan de verkiezingen in met het motto 'Meer aandacht voor mensen dan voor beton en asfalt'. Als je dat onderschrijft, weet je wat je in maart te doen staat.' •

tekst Robin Bruinsma

foto Bas Quaedlyg